

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИСОКИ САВЕТ ТУЖИЛАШТВА

ул. Ресавска бр. 42
11000 Београд

А бр. 393/26
16.6.2026. године
Београд

**Издвојено мишљење члана Савета, Предрага Миловановића,
на Нацрт закона о изменама и допунама Кривичног законика**

Основна примедба се састоји у начину на који Високи савет тужилаштва доноси мишљења о појединим системским законима који, истини за вољу, кореспондира са чињеницом да је Министарство правде у овом случају, као и за измене неких других важних закона затражило хитно доношење мишљења. Донекле изражавам разумевање према томе, због реформске агенде на коју се наша земља самообавезела кроз преговоре у процесу приступања Европској унији, али ипак изражавам забринутост да о тако битним законима за јавнотужилачку организацију, одлучујемо промтно и без дискусије на редовним седницама. У вези са тим, изражавам бојазан да ако се не одупремо таквој пракси, онда ће ова врста телефонског изјашњавања постати правило, а не изузетак, ради удовољавања политичким доносиоцима одлука.

Подсећам да надлежност Савета која се тиче давања мишљења на законе, представља један *вид демократске контроле законодавне власти*, што је јако битан механизам у подели власти. Управо је то била и једна од замерки председника Уставног суда, господина Петрова, а потом и Венецијанске комисије, што парламент није затражио мишљења оба правосудна Савета у вези са изменама одређених системских закона. Уосталом, то је био један од разлога зашто је овај пут Савет добио на увид неколико круцијалних закона како би пружио своје мишљење.

Елем, немам супстанцијалних примедби на Нацрт измена и допуна Кривичног законика, шта више похвално је прецизирање института вишеструког поврата из чл. 55 а, односно уважавање ставова судске праксе која се у том делу размимоилазила, што је доводило до правне несигурности грађана.

Уједно, разумљиво је инкриминисање кривичних дела из чл. 348а, 348б, 348в и 348г, јер је то природан одговор законодавца на ту појавну врсту криминалитета у стварном животу, где постоји више него јасно криминално-политичко оправдања за увођење бића тих кривичних дела.

Па ипак, имам потребу да критикујем члан 348. став 1. Кривичног законика у погледу прописане казне за неовлашћено држање ватреног оружја. Наиме, сматрам да је прописивањем распона од једне до осам година, престрого, а поготово што је тиме законодавац искључио могућност изрицања условне осуде учиниоцу. Таква појава је у пенологији означена као пенални популизам и према ставу те научне дисциплине у оквиру кривичног права, уврежило се мишљење да се на тај начин не може сузбити друштвено опасно понашање. То се једино постиже благовременом институционалном реакцијом према учиниоцу која се огледа у брзом откривању, процесуирању и правноснажној осуди.

ЧЛАН
ВИСОКОГ САВЕТА ТУЖИЛАШТВА

Предраг Миловановић

